Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin, înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 1 (253) ★ Sâmbătă 2 Ian. 1954 ★ 4 pag., 15 bani

BINE-AI VENIT VACANȚĂ!

La Palatul pionierilor

Pionierii dela cercul de tipografie, au aflat printre primii despre activitatea Palatului în zilele vacanței. Când le-a sosit programul, scris cu cerneală, l-au citit întâi așa, de curiozitate, apoi l-au citit și l-au discutat ca „tipografi", gândindu-se la afișul pe care trebuiau să-l tipărească după acest program.

— Să-l dăm cu litere mari, să se poată citi ușor...

— Nu se poate cu litere prea mari. Nu vezi ce multe rânduri sunt? Uite, numai în ziua de 8 Ianuarie: Intâlnirea pionierilor din cercurile sportive cu maeștrii sportului, moment satiric prezentat de cercul de artă dramatică, filmul „Floarea din Cara-Cum", Carnavalul.

...Acum, programul tipărit cu o frumoasă culoare albastră, e cunoscut de toți pionierii Bucureștiului. E atât de bogat și de variat, încât e de mirare cum a încăput pe coala de hârtie, nu prea mare. Au muncit bine „tipografii" Palatului!

Ce de spectacole! Inafară de cele prezentate de cercurile Palatului, vor veni și Ansamblul M.A.I., Teatrul C.F.R., Ansamblul Radio, Orchestra simfonică a Sfatului Popular al Capitalei, Teatrul Țăndărică etc. Iar filme rulează aproape în fiecare zi.

Fără îndoială cele două Carnavaluri, din 8 și 9 Ianuarie, sunt așteptate cu cea mai mare nerăbdare. Insă nu mai puțin interesant e să afli cine vor fi fericiții câștigători ai întrecerii „Să deslegăm jocuri și rebusuri". S'au înscris aproape 500 de concurenți. Intrecerea se va desfășura cinci zile în șir, în Camera de Jocuri.

Prietenii cărților s'au adunat în bibliotecă. Psst! Aici se intră în liniște, iar ușa se închide fără sgomot. Abia mai sunt locuri la mese. Se'nțelege, doar în rafturile bibliotecii au apărut multe cărți noi. Tot pentru prietenii cărții se organizează la 6 Ianuarie o serată literară dedicată basmelor lui Pușchin.

Vă întrebați, ce fac sportivii? N'aveți nici o grijă! Au și ei multe de făcut. Patinoarul din parc strălucește ca oglinda, iar derdelușul e și el numai bun pentru săniuș.

Zilele vacanței de iarnă au adus și în acest an școlarilor noștri, nenumărate bucurii.

Șerban VOICU

Voi ce veți face?

A sosit vacanța... Pionierii și școlarii de pe întreg cuprinsul Patriei noastre petrec zile vesele și pline de multe bucurii.

Se apropie concursul!

De câteva zile, la noi, în unitatea nr. 8 e multă veselie. Am început să organizăm multe acțiuni frumoase. Vreau să vă povestesc despre toate câte ne-am gândit noi să le facem în vacanță. Pentru asta colectivul de conducere al unității a alcătuit din vreme un plan. Iată câteva sarcini din planul nostru:

1. Vom înființa în unitate un club care va avea o bibliotecă cu multe cărți.
2. In cadrul clubului vom organiza două cercuri: unul de lectură, altul de jocuri distractive și sport.
3. Vom amenaja terenul de patinaj din curtea Liceului.
4. Vom organiza concursuri de săniuș și patinaj în unitate.

Noi am și pornit la treabă. Mâine-poimâine patinoarul e gata.

Acum ne îngrijim de reparatul săniuțelor. Știți, până la ziua concursului de săniuș nu mai e mult!

Doru TAMAȘ
Secretarul unității nr. 8
Baia-Mare

Zile vesele

La „Casa pionierilor" din Dej sunt 6 cercuri. Dar, orice s'ar spune, cercul artistic este de câtva timp cel mai căutat... Acum un grup de pionieri de la Școala elementară mixtă fac ultimile repetiții la sceneta: „Cruci-șătorul lui Moș Gerilă". Toți își cunosc bine rolurile. Dar... mai trebue să se pună la punct câteva amănunte de... „regie". In altă cameră, echipa de dansuri a pionierelor dela Liceul de fete învață ultima figură a unui dans.

Peste puțin timp vor avea și costume naționale. Coriștii n'au rămas nici ei în urmă. Au pregătit 3 cântece noi... In timpul vacanței, la „Casa pionierilor" se vor da multe serbări frumoase. Pe lângă asta, excursii, vizite la pionierii dela sate, concursuri de schi... Zilele vacanței vor fi plăcute și vesele!

prof. Elena CERVENCA
„Casa pionierilor"
Dej

HAI ȘI NOI

Ion HOBANA

Ieri mai fulguia în șagă,
Dar pe seară s'a pornit
Ger cumplit!
Crivățul nu mai aleargă
Bombănind ciudos în barbă,
Telegarii s'au oprit —
Alb li-i trupul, coama albă
Și potcoavele de-argint.
Pomii nu clintesc din ramuri,
Iar podoabele grădinii
(Trandafiri, garoafe, crinii)
Infloresc acum pe geamuri
Și dacă privești un pic
Cum sclipesc îngemănate
Zici că-s stele presărate
Pe un văl de borangic...
Lacul nostru, ca'ntr'o vrajă,
Nu-l mai recunoști de fel:
Sălciile stau de strajă
Lângă-o punte de oțel,
Iar acolo unde valul
Clipocea cu sunet blând,
Apa s'a unit cu malul
Și pășești ca pe pământ.
Tulburând oglinda gheții
Cu făptura lor voinică,
Trec fetițele, băieții,
Intr'un zbor de rândunică,
Pe-aripi de oțel călit,
Se'mbulzesc de pretutindeni —
Vesel și pestriț șuvoi.

Tu te saturi din privit?
Pe-ale lacului întinderi,
Hai și noi!

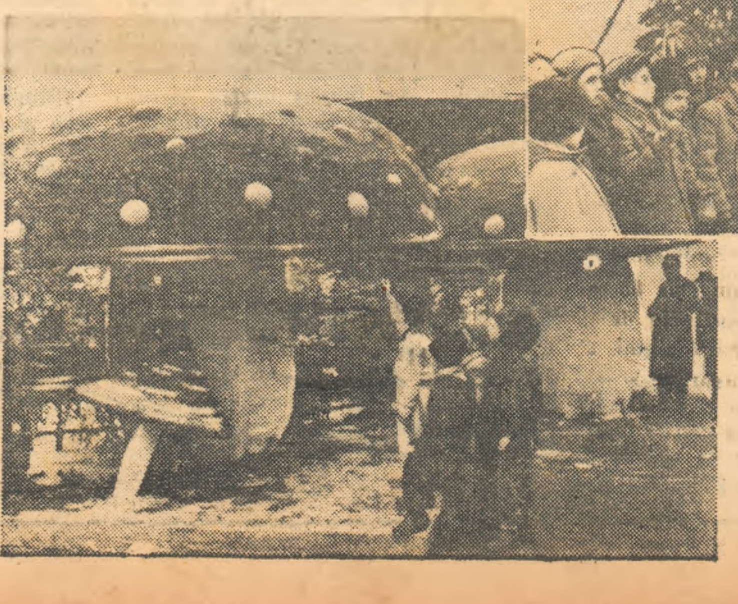
„Orășelul copiilor" își primește oaspeții

— Ia te uită ce căciulă mai are! Cât o căpiță. Păi tu nici nu poți vedea vârful pomului din pricina ei!

Dar băiatu' nu se sinchisește de fel. Nici că-i pasă! Râde și el laolaltă cu ceilalți, din toată inima...

Mare, falnic și plin de minunate daruri este pomul din „Orășelul copiilor" din București. Prietenii lui buni, copiii, l-au îndrăgit și parcă nu s'ar mai despărți de el.

— Ați văzut cu toții o ciupercă, nu? Dar ia spuneți, ați mai văzut una așa de mare? Și priviți, colo! Are și o ușiță. Dar oare ce-o fi înăuntru? Veniți să vedem?

Ciupercile uriașe din „Orășelul Copiilor" din București au o sumedenie de vizitatori mici. In ele găsesc globuri strălucitoare, ursuleți, ciocolată și multe... surprize!

IBRAHIM

de NAZIM HIKMET

Slab cu ochi albaștri, așa era Ibrahim, copilul turc de 10 ani Părinț i săi locuiau intr'un cartier mărginaș, unde soarele nu pătrundea niciodată, unde vara te inecai in praf iar iarna de-abia puteai străbate prin noroi

Ibrahim n a avut parte de jucării N'a învățat nici carte pentrucă a inceput să muncească încă de când avea 8 ani. După ce trudea din greu, a vea parte doar de o bucățică de pâine, o supă de tărâțe și o felie de dovleac prăjit In zece ani n'a mâncat mai mult de un kilogram de carne Ii plăceau tare mult dulciurile — dar cât de rar avea prilejul să le mănânce! In picioare n'a avut nici odată pantofi, nici măcar opinci: vara il frigea arșița soarelui iarna degera in zăpadă și ger.

Și cu toate acestea Ibrahim a fost un mic, dar adevărat luptător pentru pace. Să va povestesc o faptă de-a lui

Tatăl lui Ibrahim era inchis în aceeași închisoare cu mine. Mâncam împreună pâinea amară a robiei Era un biet croitor necăjit, care n'avusese bani să-și plătească darea către stat. Când perceptorii s'au dus la el să-i jefuiască atelierul, amărît cum era, fără să-și dea seama, l-a lovit pe unul A fost condamnat să zacă șase ani și jumătate în temniță

Ibrahim venea pe la tatăl său in fiecare săptămână. Așa am ajuns să mă împrietenesc și eu cu el. După ce, imbolnăvindu-ne, am intrat in spitalul închisorii, lui Ibrahim i-a fost mai ușor să ne intâlnească. Putea să vină mai des pe la noi și zăbovea mai mult.

Ibrahim asculta cu plăcere când ii povesteam despre viața fericită a oamenilor sovie ici și despre lupta oamenilor cinstiți de pretutindeni pentru pace. Odată i-am citit o poezie de-a mea și el a învățat-o. Atunci mi-a dat in gând că el putea să ducă tovarășilor mei liberi poeziile și articolele scrise de mine la spital Pe copii jandarmii ii scotocesc cu mai puțină severitate. I-am impărtășit gândul meu și el a primit numaidecât I am atras atenția:

— Dacă la percheziție găsesc la tine aceste scrieri să știi că au să te inchidă!

— Să mă'nchidă! ridică el nepăsător din umeri

— Dar chinurile, dar bătăile...

— Nu-i nimic. Nu mă sperii eu de asta. Dela mine n'o să scoată niciun cuvânt...

Mă temeam tare mult pentru acest brav copil și i-am atras incăodată atenția asupra primejdiei care il amenință.

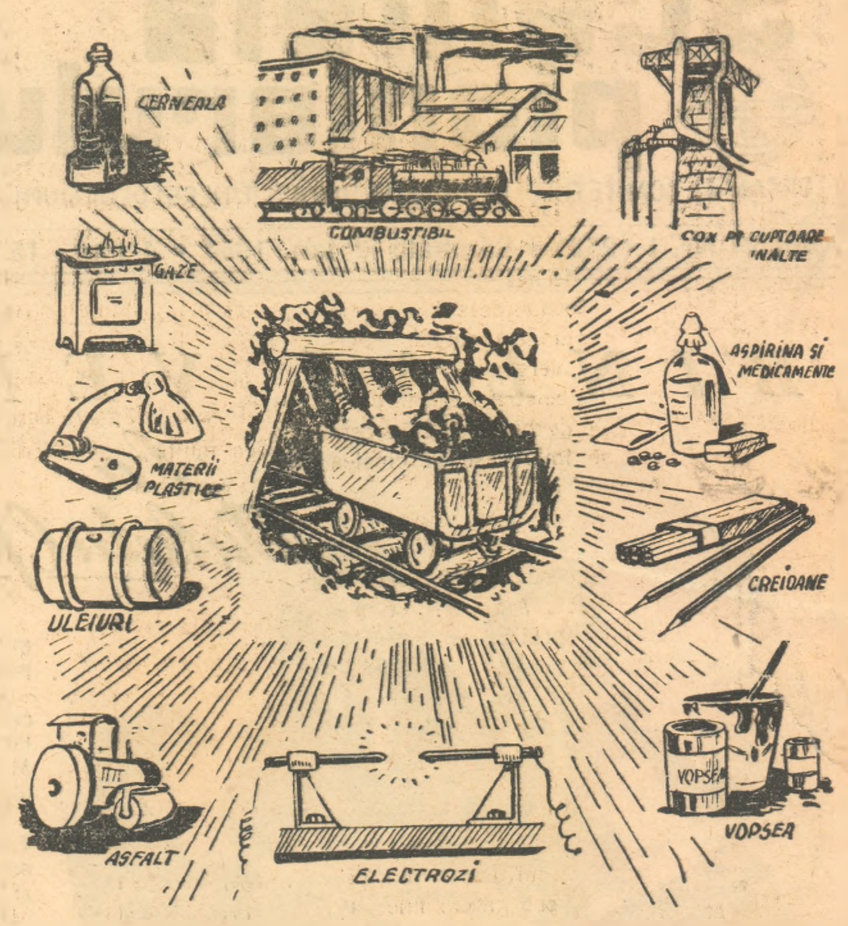
— Gândește-te, ușor poți ajunge și tu la închisoare; atunci surioara și mama ta bolnavă vor flămânzi!

Ibrahim a chibzuit puțin, apoi a intins spre mine o mânuță aspră:

— Dați-mi poeziile! Nu mă sperii de nimic. Versurile trebue să ajungă unde sunt așteptate, să le citească toți.

I-am dat versurile și ele au ajuns acolo unde trebuia. Lui Ibrahim, băiețaș lui de 10 ani, ii mulțumesc că acele versuri și-au îndeplinit menirea lor, in lupta pentru pace.

Ce se poate face din cărbune

La polul frigului

Valea Oimiacon se află în centrul taigăi din Iacuția Ea este înconjurată de lanțuri de munți înalți Aici se află o uriașă „fabrică" care produce cele mai joase temperaturi din lume — Polul frigului Mult timp această regiune aspră a fost socotită o „taină" geografică In secolul trecut au pătruns până aici, câteva expediții geologice și geografice, dar n'au aflat nimic nou despre acest ținut Numai oamenii sovietici au deslegat „taina" geografică a văii Oimiacon Invingând urcușul munților Verhoiansc, care era socotit de netrecut, expediția laureatului Premiului Stalin — Valentin Taregradschi, a găsit locul unde se despart curenții de aer pornind spre țărmul Oceanului de Nord și a celui Pacific. Intre crestele munților a fost găsită și „pivnița" cea mai rece de pe globul pământesc, cu o temperatură care coboară în Ianuarie până la 70 grade sub zero. Acum prin Polul frigului se înțelege un mic orășel situat chiar în centrul taigăi din Iacuția.

Aspră este clima în valea Oimiacon Zăpada acoperă pământul cu un strat subțire care nu depășește 10—11 cm.; pământul lipsit de un înveliș mai gros de zăpadă care să țină cald, ingheață la sute de metri adâncime Timp de 233 zile pământul este acoperit de zăpadă. Numai 40 de zile pe an temperatura se ridică mai sus de zero grade. Cu toate acestea oamenii sovietici au reușit și aici să cultive legume. Semănând în pământul deabia desghețat seminte speciale rezistente la frig, ei cultivă varză, ridichi și chiar cartofi. In sere se coc castraveți și pătlăgele roșii.

In regiunea Polului frigului au apărut orășele cu case confortabile de locuit, cu școli, cu ferme de animale cu blană scumpă, cu baze agricole. Au apărut mari crescătorii de reni. Nu de mult s'a introdus și radio.

Gândește-te și explică

INTREBARI PENTRU CLASA A VI-a

1. — Unde se afundă mai mult barca in apă: pe mare sau pe un râu?

2. — In ce apă este mai ușor de innotat: în apa caldă sau în apa rece?

3. — De ce e mai ușor să mergi desculț pe fundul unui râu cu pietre multe decât pe pietrele de pe mal?

4. — De ce au nevoie peștii de bășica cu aer?

5 — De ce este greu de turnat un lichid in sticle cu gâtul ingust?

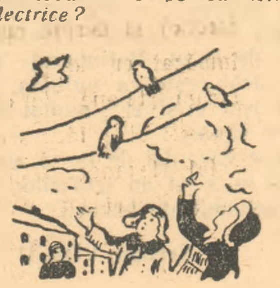
INTREBARI PENTRU CLASA A VII-a

1. — Gândiți-vă, cum poate fi electrizată o lingură de metal?

2 — Poate funcționa electroscopul dacă în loc de pivot metalic se pune in el un pivot de sticlă?

3. — De ce este periculos paratrăznetul dacă nu e bine pus în contact cu pământul?

4 — De ce păsările pot sta nevătămate pe sârmele electrice?

5. — Ce putere are curentul care, în decurs de 1 minut, degajă o căldură de o calorie?

ȚĂNDĂRICĂ în țara zăpezii

Ceață deasă s'a lăsat
Peste câmp și peste sat,
Și când ceața grea s'a șters
Norii-au scuturat din mers
Moi steluțe de zăpadă,
La bunicul în ogradă.
Nepoțeii-au prins de veste
Scrutând zarea prin ferestre.
— Bunicuțule, cum ninge!
Balta'n cercuri apa-și strânge,
Și moș Crivăț, uite-l vine
Spui povestea cu patine?"
— Spui, voinicii moșului,
Doar un lemn pe foc să pui ...

Astă iarnă într'un sat, zise moșul apăsat,.. cum au luat vacanță școlarii s'au strâns la căminul cultural; ce veselie era pe ei! Toată ziua nu le mai tăcea gura, dar nici mâinile nu li se odihneau: impodobeau doar Pomul de iarnă! Și deodată și-au adus aminte că Moș Gerilă n'are de unde să știe că ei au organizat pentru vacanță un concurs de patinaj. Și dacă din sacul lui cel darnic vor lipsi tocmai patinele, cum vor participa cei care n'au? „Știți ceva? a zis atunci Țăndărică, un băiețel mărunt de-o șchioapă, dar inimos nevoie mare. Eu o să-i ies lui Moș Gerilă în cale să-i spun rugămintea noastră. „M'am dus!" Și cât ai clipi din ochi, își puse schiurile și vâjjj... coti coasta spre pădure, ca o vijelie.

— „Stai, Țăndărică, strigară câțiva copii. Moșul stă tocmai la Polul Nord, și-ai să îngheți până acolo". Dar Țăndărică se și afundase în pădure. Nu făcuse bine câțiva pași și hop, zări un iepuraș, care alerga mâncând pământul, fugărit de cumătra vulpe.

Țăndărică rupse o creangă, mai făcu și câțiva bulgări de zăpadă. Așa ii ațínu calea vulpii. Și întovărășindu-se cu Iepurașul cenușiu,

porni Țăndărică mai departe, spre Țara oamenilor de nea...

...Nepoțeii ascultară povestea bunicului până la capăt. Eu n'am mai stat să-i ascult sfârșitul, dar de aflat, tot l-am aflat. M'am dus ieri la Teatrul „Țăndărică", il știți voi, și ce piesă credeți că am văzut? „Țăndărică în Țara zăpezii"! adică tocmai povestea pe care am început să v'o spun. Oare le-o fi adus Moș Gerilă patinele?

Eu zic da, căci Țăndărică
S'a luptat fără de frică
Și cu crivățul turbat
Și cu ghiața lucitoare
Și cu ursul alb și mare... și-a
ajuns cu bine acasă la Moș Gerilă.

Ileana POPESCU

Să ne împrietenim cu ei...

Se înserase. Deasupra orașului noaptea se lăsa lină, într'o haină mătăsoasă, împodobită cu steluțe de nea.

Era tocmai ceasul când mă întorceam dela școală. Privirile îmi alergau după becurile colorate ce străluceau în ghirlandele de brad, cu care orașul se îmbrăcase în cinstea Anului Nou.

Deodată nu știu cum se făcu, că mă pomenii pe neașteptate în fața unui perete de sticlă... Am clipit cu mirare din ochi și am rămas locului. Indărătul peretelui de sticlă, am văzut o seamă de căsuțe, frumos rânduite, cu acoperișuri colorate și cu o construcție neobișnuită.

Ca'ntr'un vis, o poartă se deschise în peretele de sticlă și, fără să-mi dau seama, pășii ușor, sub razele unei lumini blânde în ciudatul orășel... Odată ajuns aici, avui prilejul să mă minunez și mai mult. Casele aveau într'adevăr o înfățișare neobișnuită. In primul rând, aveau foarte multe încăperi înalte, luminoase și primitoare, care parcă te'ndemnau să le pășești pragul. Fiecare perete era în același timp și ușă. Deschideai prima ușă și dădeai într'o încăpere; deschideai pe cea de-a doua, aflai altă încăpere și așa mai departe.

Apoi, fiecare căsuță avea împrejurimi foarte felurite. Una se afla pe marginea unui lac acoperit de mătasea broaștei și avea scris pe primul perete: „Marea bătălie dela Iazul Mic". Alta, cocoțată pe o stâncă, în vecinătatea unui străvechi castel medieval, se numea „Inimoșii". Alta, împrejurul căreia pluteau valurile străvezii ale Dunării, se chema „Vălurea". Cea pe care scria „Toba lui Noho" era împrejmuită de locuri cu totul și cu totul deosebite între ele: într'o parte se încolăceau lianele mlădioase ale pădurilor ecuatoriale, în alta forfoteau talazurile Mării Baltice, dincolo se iveau niște căsuțe japoneze și câte și mai câte.

Dece răpăe toba lui Noho

Uimit am pășit mai aproape. Și deodată am auzit răsunând un „tam-tam" african. Din căsuța numită „Toba lui Noho" năvăli un băiețel african, care lovea cu dibăcie într'o tobă:

— Tam-tam-tam... Eu sunt Noho, eu sunt Noho, adunați-vă de grabă, adunați-vă de grabă!

Cât ai clipi din ochi, începură a se ivi din căsuțele cele ciudate, o mulțime de băieți. Din căsuța „Marea bătălie dela Iazul Mic" ieșiră în pas de marș, aliniați, vreo 18 pionieri In fruntea lor se afla un băiat slăbuț, cu ochii jucăuși, cu o înfățișare care dovedea multă cumpătare. Pe cap avea o bonetă de marinar și ținea de sgardă un câine voinic, pe nume Top. Băiatul era amiralul Alexandru Danu!

— Ei, ce se'ntâmplă, Noho, de ce ne chemi? zise el.

— Stai, să vină și ceilalți și-o să vă spun numaidecât!

Iute, de pe stânca cu castel medieval coborîră o mulțime de băieți în frunte cu Octav Langa, cu Ștefănel Vertea și cu Iorgu Hurduc; dintr'un zgârie-nor uriaș, se lăsă cu un ascensor, Bob, lift — boyul, un negru mititel și isteț; din vălmășagul apelor Dunării, se ivi o fetiță care se numea Vălurea...

Eu am să povestesc...

Și de peste tot veneau în goană băieți și fete pe care nu-i țin minte.

— Tam-tam... veniți căci trebue să pornim într'o mare călătorie! striga Noho.

— Incotro, încotro? grăiră cei adunați.

— Ei, tinerilor, sări Dinu Popescu, poetul dela „Iazul Mic", eu știu unde: trebue să mergem în tabără să le povestim copiilor isprăvile noastre!

...— Imi însemnasem eu asta încă dinainte, spuse Vlad, cel care ieșise odată cu amiralul Danu și răsfoi un carnețel pe a cărui copertă era scris „Să-nu-uit". Doar a început vacanța de iarnă! E tocmai timpul nimerit să le povestim pionierilor despre isprăvile noastre, după cum bine a spus poetul Dinu Popescu!

— Eu am să le povestesc copiilor peripețiile mele prin străfundurile Dunării și ale Mării Negre! zise veselă Vălurea.

— Iar eu, despre cum am scris cuvântul „Pace" pe cel mai înalt zgârie-nor! strigă Bob.

— Stai, că și eu trebue neapărat să le istorisesc cum l-am salvat pe tata, dându-i de veste cu ajutorul tobei mele că guvernatorul englez caută să-l prindă, se auzi iar glasul lui Noho.

...Nu mai știam ce să cred. Minunat, am mai făcut un pas... Nu știu cum dar mi se păreau cunoscuți mai toți acești băieți Barem în grupul acela de pionieri, care se tot frământau vrând să ia cuvântul mi se părea că recunosc anumiți prieteni mai vechi. Unde l-am mai văzut eu pe Octav Langa, băiatul care acum se grăbește să rostească cu gravitate:

— Și eu am să povestesc despre cum ne-am pregătit pentru marea întrecere dintre detașamente în vederea alcătuirii celei mai interesante adunări tematice, adunare care avea să hotărască ce detașament are dreptul să-și întocmească singur itinerariul unei excursii în vacanța de vară.

— Eu despre cum a reușit tatăl meu să dea o șarjă rapidă! se mândri Iorgu Hurduc.

— Și eu despre pregătirile noastre pentru explorarea Antarcticei! Despre P. E. A. (Punctul de explorare Antarctic) și despre cum m'am împăcat cu Iorgu Hurduc! strigă Ștefănel Vertea.

— E bine, făcu serios amiralul Alexandru Danu Am și eu de istorisit lucruri interesante despre flota dela „Iazul Mic", despre cum șaisprezece fără doi fac... doi fără paisprezece și despre marea bătălie pe care am purtat-o în acele locuri. O să pornim numaidecât Vă pun la dispoziție crucișătorul „Indrăznețul" din flota Iazului Mic...

— Eu o să fiu cârmaciul! spuse geograful Ștefănel Vertea.

— Iar eu am să v'aleg calea cea mai dreaptă pe apă! strigă Peștele de Aur pe care călărea Vălurea.

— Și eu am să țin loc de telegrafist! se opri încântat Noho.

— Dar jurnalul de bord cine credeți c'o să-l țină în afară de mine, tinerilor?! se 'ncruntă Dinu Popescu.

— E bine, făcu iarăși amiralul Danu Suntem bine organizați, așa că putem porni de îndată. Atențiune, ascultați:

Ordinul de zi numărul 4

1 — Clubul Căpitanilor Celebri, pe scurt „C 3", care în afară de căpitanul Nemo, de Cristofor Columb, de căpitanul Golovnin și de alți navigatori celebri, mai primește întreaga flotă a Iazului Mic, se asociază cu Noho, cu Ștefănel Vertea, cu Iorgu Hurduc și cu ceilalți „Inimoși": cu Vălurea, cu Bob, cu Nică fără frică, și așa mai departe, pentru a porni să le povestească pionierilor despre peripețiile lor.

2 — Imbarcare imediat.

3 — Direcția: pretutindeni unde-și petrec pionierii vacanța de iarnă.

4 — ...

*

Dar n'am avut timp să ascult punctul 4, că un tovarăș înalt, îmbrăcat într'un halat albastru, se apropie de mine întrebându-mă binevoitor:

— Ei, te-ai hotărît ce carte alegi?

...Deabia atunci mi-am dat seama că mă aflam de fapt într'o... librărie! Ciudatele căsuțe despre care v'am povestit nu erau altceva decât unele dintre minunatele cărți aflate acolo, iar copiii care se adunaseră la sunetul tobei lui Noho, eroii acestora. M'am bucurat tare mult zărind aci câteva din cărțile pe care le-am îndrăgit citindu-le. M'am grăbit să le cumpăr și pe lângă ele și altele pe care nu le citisem încă.

Și odată ajuns acasă, am avut prilejul să mă întâlnesc din nou cu amiralul Danu, cu Noho, cu „C 3", cu Iorgu Hurduc și cu toți ceilalți. Frumoase clipe am petrecut, ascultându-le peripețiile. Căci s'au ținut de cuvânt și mi le-au istorisit pe toate. Căutați cât mai de grabă să le aflați și voi.

De altfel, asta mi se pare că voia să spună și punctul 4 al ordinului de zi dat de amiralul Alexandru Danu.

Al. Ovidiu ZOTTA

MICUL IVANOV

Povestire de S. GHEORGHIEVSCAIA

In dimineaţa aceea de Decembrie, când pescarii din Pereprava au pornit cu navoadele pe mare, era timp frumos şi liniştit. Dar spre amiază începu să sufle crivăţul, se lăsă ger şi deasupra mării, lângă ţărm, apăru pentru prima dată o pojghiţă de ghiaţă.

Ierburile îngălbenite din stepă se acoperiră de brumă, iar frunzele de sfeclă din grădină se înnegriră ca arse de foc şi se inchirciră, biciuite de vântul tăios. Acoperişurile de stuf ale caselor îndobite, de parcă le dăduse cineva cu var.

Din oră în oră, gerul se inteţea şi tot mai largă şi mai groasă se făcea ghiaţa de lângă bancul de nisip. Pescarii erau departe pe mare. Oare cum se vor întoarce ei acum?

Pe malul albit ieşiră familiile pescarilor —bătrâni, femei şi copii. Sgribulindu se din cauza vântului rece, vorbeau încet, îngrijoraţi.

Lângă bătrâni, s'a pitit un băiat de vreo nouă ani — Vaniuşa Ivanov. E îmbrăcat cu o caţaveică de-a mamei şi are pe cap o căciulă cu apărătoare pentru urechi. Increţindu-şi nasul de ger şi frecându-l cu mâna îngheţată, băiatul spune mereu:

— Uite, mi se pare că se văd!

— Unde?

— Uite acolo!

— Ce tot încurci oamenii! Du-te mai bine acasă!

Vanea se dă mai la o parte şi se ascunde după spatele lat al cuiva. Auzi vorbă, să se întoarcă acasă!... Toată lumea stă şi aşteaptă să-l întâmpine pe ai lor, stă şi el. Până când nu se întoarce fratele său Gavric, nici mama nici el nu se vor mişca dela ţărm.

Nisipul îngheţat scârţâi sub tălpile unei sănii. Grăjdarul colhozului, Petrovici, venise cu Tiulca cea roşcată să ia în primire dela pescari uneltele lor de pescuit.

— Petrovici! strigă Vania. Tiu-tule-cica... — şi dădu fuga în întâmpinarea saniei.

Tiulca se opreşte chiar pe malul apei. Tremurând de frig, se uită înainte şi îşi ciuleşte urechile ei ascuţite. Vântul îi suflă în urechi umplându-le de vuetul surd al mării... Din nări îi ies clăbuci de aburi albi, iar ochii mari şi blânzi se uită liniştiţi pe câmpul cenuşiu, nemărginit, al apei. Vania se apucă de hulube şi se reazimă cu umărul de coasta roşcată, acoperită cu păr lung. Aşa, în doi, le e mai cald!

Deodată, pe mare, departe, licări ceva alb... O pânză de barcă sau aripa unei păsări? O barcă!... O barcă!...

Pe ţărm, oamenii începură să se frământe, să strige. Femeile lăcrămau şi se văitau. Văzându-le cum plâng, copiii începură şi ei să ţipe şi să plângă.

Pânza se vedea din ce în ce mai mare. Barca se apropia tot mai mult. Iat'o chiar lângă pojghiţa de ghiaţă. Au început să se vadă şi oamenii stând pe bănci cu obrajii arşi de vânt şi înţepeniţi de frig. De pe mal, zeci de mâini se întinseră deodată ca să apuce otgonul acoperit de ghiaţă.

— Coboară, Antonovna! Dă-te jos, Nichitici! Duceţi-vă şi vă încălziţi. Ne descurcăm singuri...

Târându-şi încet picioarele grele de parcă nu erau ale lor, pescarii porniră pe ghiaţa cea nouă, spre casă, acolo unde nu bate vântul acesta înţepător, unde soba fierbinte împrăştie o căldură plăcută.

In vremea asta, ceilalţi au strâns uneltele şi au scos pe ghiaţă năvoadele grele. Peştii nu se zbăteau — zăceau liniştiţi, albiţi de brumă, amorţiţi de ger. In fiecare ochi de plasă era câte un peşte. Cum de s'or fi adunat atâţia! Cu mâna nici nu puteai duce o greutate atât de mare.

— Petrovici! Hei, Petrovici! Dă-ne ajutor!

Grăjdarul o îndemnă pe Tiulca! „Hai, drăguţă!" Şi Tiulca, ascultătoare, porni pe ghiaţă.

Oamenii încărcară repede pe sanie plasele pline de peşte şi se grăbiră spre mal.

Rămaseră pe ghiaţă numai grăjdarul şi calul. Alunecând cu copitele, întinzându-şi gâtul la fiecare pas de parcă făcea plecăciuni, Tiulca abia trăgea sania grea. Dar iată, când aproape ajunsese la mal, se auzi un trosnet.

Ghiaţa se rupse. In crăpăturile dintre sloiuri apăru apa tulbure, învolburată.

Oamenii care izbutiseră să ajungă la mal înmărmuriră pe bancul de nisip. In crăpături, şuviţele de apă deveneau tot mai largi. Pârâitul şi scrâşnetul ghieţii se auzeau tot mai puternic. Sloiul cel mare pe care se găseau grăjdarul, iapa şi sania se frânse în două. Bucata de ghiaţă pe care se afla iapa se înclină puternic şi un val negru, năvălind de dedesubt, o lovi pe Tiulca peste picioare. Se părea că iapa e gata să alunece în apă şi că o să tragă după ea sania cu unelte cu tot. Uneltele sunt un avut nepreţuit. Fără năvod nici pescarul nu e pescar şi nici marea nu e mare pentru el.

Petrovici ştia asta tot atât de bine ca şi ceilalţi pescari din Pereprava. Işi scoase de sub carâmbul cismei cuţitul şi tăie trăgătorile hamului. Curentul împinse deodată sloiul pe care stătea Tiulca, departe de grăjdar şi de sanie.

—Cângile! Cângile! strigă cu vocea schimbată preşedintele colhozului, Ivan Mişur. Câteva cârlige de fier se înfipseră îndată în marginea sloiului pe care se afla Petrovici.

— Gata! L-am prins!...

Şi oamenii de pe mal, trăgând toţi odată, scoaseră la ţărm sloiul de ghiaţă cu om, sanie şi cu năvod cu tot.

Dar iapa rămase singură pe mare.

Ea sta cu capul plecat jos, jos de tot. Coama şi coada îi fluturau în vânt. Sub greutatea animalului, sloiul se cufunda tot mai mult în apă iar curentul aducea bucăţi plutitoare de ghiaţă care se izbeau de el. După fiecare lovitură, sloiul rămânea tot mai mic. De pe mal, pescarii încercară să înfigă şi în el o cange. Dar Tiulca se sperie, se repezi înapoi şi deabia izbuti să se menţină pe sloi.

Pescarii mai aruncară cangea încă odată. Iapa se cutremură, începu să dea înfricoşată din copite, sloiul se clătină sub ea şi începu să se legene, să se afunde. Nu mai lipsea mult ca să fie cu totul înghiţită de apă.

Dar deodată din îmbulzeala de pe mal, ieşi în faţă un omuleţ mititel şi trecu cu curaj pe un bloc de ghiaţă care se legăna lângă mal. De pe el sări pe un alt sloi, apoi pe altul. Era Vania.

— Ce faci măi?... Unde te duci? îl strigară oamenii de pe mal.

— Uite acuşi, spuse Vania şi porni pe ghiaţă, întinzându-şi mâinile în mânecile lungi ale hainei vătuite a mamei. Fiind uşor, sloiurile mici şi ascuţite nu se scufundau cu el.

— Intoarce-te! Intoarce-te! O să se înece şi iapa, te prăpădeşti şi tu!

Dar Vania nici nu se uita înapoi. El alerga acum pe sloiurile care se legănau de parcă erau vii, când lăsându-se jos, când sărind peste ochiurile negre de apă.

Pe mal oamenii încetară să mai strige şi se uitau la Vania cu respiraţia tăiată. O să alunece, o să cadă în apa asta groasnică, îngheţată şi — s'a sfârşit. N'o să poată înnota în haina lui mare, umflată de apă, n'o să poată ieşi de sub ghiaţă.

Dar Vania nu căzu. Sări pe sloiul cel mai apropiat de iapă, se aplecă peste dunga neagră de apă şi o apucă pe Tiulca de căpăstru. Atunci Tiulca necheză, necheză plină de bucurie şi recunoştinţă şi se linişti.

— Inţelege totul, măi, măi! spuse cineva de pe mal.

Pe semne că Tiulca într'adevăr înţelegea. Se întindea spre Vania, îşi îndoia gâtul lung, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva la ureche.

— Hei, tu, astâmpără-te! Fii cuminte! strigă la ea Vania, cu o voce atât de puternică, atât de răguşită, de parcă era el bătrânul grăjdar.

Vania o mângâia cu mâna îngheţată pe buzele ei moi, pe capul ei roşcat şi de data asta Tiulca nu observă cângile ascuţite care se înfipseră în ghiaţă chiar sub picioarele ei.

— Gata! L-am prins!...

Şi ambele sloiuri, cel pe care stătea Vania şi cel pe care era Tiulca, strâns lipite între ele, se opriră la mal.

— Viteaz flăcău! spuse Mişur şi îl îmbrăţişă pe Vania. Ce mai la deal la vale — pescar în toată legea!

Când în sindicatul pescarilor din Cuban şi Marea Neagră s'a sărbătorit sfârşitul sezonului de pescuit şi colhoznicii pescari au fost premiaţi pentru depăşirea planului, preşedintele sindicatului pescarilor ajungând la litera „I", spuse Ivanov Ivan — cel mic..." şi îi înmână lui Vania o diplomă de onoare şi un premiu, aşa cum se cuvine tuturor care prin munca lor aspră şi grea de pescari au adus folos Patriei.

IN TIMPUL VOSTRU LIBER

MOŞ GERILĂ

Orizontal. 2. O jucărie din tolba lui Moş Gerilă 6. In fel şi chip sunt colorate şi în pom stau atârnate. 8. O frumoasă jucărie, n'are grai, dar pare vie. 9. Spectacol cu clovni pitici, place mult, mult celor mici. 11. Atârnă pe pomi şi nu-i jucărie. 13. In antene! 14. Trag la sania cu zurgălăi. 15. Schiuri, sănii, patinoare, viscol, geruri şi ninsoare, aşa ca într'o poveste, ghici ce este? 18. Tot un Moş, dar nu-i Geril'ă. 19. Pare zăpadă pe Pomul de iarnă. 22. Ca obrazul lui Moş Gerilă, de-atâta umblet prin frig. 24. Nume de băiat. 25 Moşul cu sacul plin de jucării. 26. Se găseşte în neon. 27. La începutul revelionului! 28. Anul ce vine.

Vertical. 1. O altă jucărie din Pomul de iarnă. 2 Aşteaptă cu bucurie să vină Moş Gerilă 3. Vapori. 4. A fost odată ca niciodată. 5. Cincizeci şi unu la romani. 7. Iarna se transformă în patinoar. 10. Te poartă pe drumuri de omăt. 12. Covorul alb al iernii. 14. Daruri în care citeşti, poezii, basme, poveşti. 15 O mască de carnaval. 16. S'au scurs 365 de zile. 17. Sărbătorirea noului an. 20. L'aşteptăm ca să ne-aducă noi şi multe bucurii. 21. Cu ea agăţăm jucăriile'n pom. 23. Rumenite vara'n pom, aurite iarna'n pom. 25. Ii place lui Moş Gerilă.

Jocuri pentru vacanţă

Treci prin poartă

In zilele vacanţei de iarnă, pionierii au un bun prilej de a practica jocuri sportive în aer liber. Iată un joc pentru jucătorii de hochei începători. Aveţi nevoie mai întâi de o lopăţică şi de o minge de hochei sau de cauciuc. Pe ghiaţă aşezaţi în linie dreaptă, la 1 metru unul de altul, 4—6 popice. După 3 m., mai puneţi încă două popice. Din ele faceţi o portiţă atât de îngustă, încât să poată trece prin ea numai mingea.

Jucătorii se aşează pe linia de plecare, la 8—10 m. de primul popic. Pe rând, ei conduc mingea cu lopăţica înaintea lor şi ocolesc fiecare popic, dându-şi silinţa să nu-l doboare. Apoi, cu băgare de seamă, dar fără a încetini mersul, trec mingea prin poartă. Invinge jucătorul care a ocolit mai repede obstacolele şi n'a doborît nici un popic.

Redacţia Bucureşti str. Academiei Nr. 17 Tel 6.09.26 — Administraţia: 5.79.60 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114.
Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin" — Piaţa Scânteii